

pr. Tønde Hartkorn — selvfølgelig, kan jeg sige — kommer til at svare mere pr. Tønde Hartkorn end det Areal, der ligger under de større Gaarde. Det følger af hele Skattens Natur. Men dette kunde der raades Bod paa, man kunde jo give en Moderation, som der allerede blev givet fra første Begyndelse i Ejendomsskyldloven, ved et ensartet Fradrag, der vilde virke langt kraftigere paa de smaa Ejendomme end paa de store.

Hvad den Lov betød, som gennemførtes i 1922, var man maaske, i alt Fald i store Kredse af Landet, ikke saa klar over undtagen indenfor det konservative Folkeparti, som straks raabte Vagt i Gevær. Men der var dog Venstremænd, som allerede den Gang tog kraftigt til Orde mod den nye Beskatningsform, der her indførtes. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg citere noget fra den Behandling, der den Gang fandt Sted her i Tinget. Den daværende Formand for Venstregruppen i Lands tinget (Ole Hansen) udtalte Sp. 3012: „Derimod ønsker jeg straks at sige, at jeg ikke ser mig i Stand til at stemme for Lovforslaget. Jeg skal ikke benægte, at der kan paapeges Mangler ved den nuværende Ejendomsskyld, men jeg har den Opfattelse, at Manglerne ved en Skat efter Grundværdi vil blive meget større end de Mangler, der kan paapeges ved Ejendomsskylden. Ansættelsen af Jordværdien vil blive præget af Usikkerhed, og som Følge af denne Usikkerhed anser jeg det i alt Fald for Tiden ikke for rigtigt at benytte denne Ansættelse som Skattegrundlag. Ulemperne herved vil efter min Mening blive langt større, end man tror, og mange Vanskeligheder vil melde sig. Disse kan blive slemme nok paa Landet, men de største Vanskeligheder vil dog efter min Opfattelse vise sig i de større Byer og ganske særlig her i København; en blot nogenlunde rimelig og forsvarlig Ansættelse af Jordværdien lader sig neppe praktisere i denne store, gamle By. Jeg kan ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa den Tale, som Folketingsmand Kayser holdt i Folketinget om denne Sag. Den Mand har jo dog praktisk Erfaring paa dette Omraade, idet han har medvirket ved Vurderingen til Ejendomsskyld, jeg tror, lige siden Ejendomsskylden blev gennemført i 1903, og hans Udtalelser gaar ud paa, at dette at lægge en Grundværdiskat her i København vil medføre de største Urime ligheder og Vanskeligheder. Jeg tror, det vilde have været rigtigt at tage noget Hensyn til de praktiske Erfaringer, der er indvundet i Tidens Løb. Jeg turde maaske

ogsaa henvise til den Skrivelse, der foreligger fra Over-Skyldraadet. Det er en Skrivelse, der er fuld af Omsvøb og Snirkler og Betæneligheder ved Gennemførelsen af Grundværdien som Skattegrundlag. Igennem de mange Omsvøb, som Over-Skyldraadet her har fremsat — det er Over-Skyldraadets Flertal, jeg tænker paa —, kommer man til det Resultat, at Ansættelsen af Jordværdien i 1920 formentlig ikke er uegnet til at benyttes. Det synes jeg der havde været Anledning til at lægge Mærke til. Det siges ikke i denne Skrivelse fra Flertallets Side, at det er et *meget* godt Grundlag; det siges ikke, at det er et godt Grundlag, det siges ikke en Gang, at det er et *temmelig* godt Grundlag. Den Karakter, som Over-Skyldraadet giver dette Grundlag, ligger betydeligt lavere end temmelig godt. Hvor langt vi skal ned, skal jeg ikke udtale mig om.“

Saaledes udtalte Formanden for Venstregruppen sig her i Tinget, men desværre stemte Gruppens Flertal for Forslaget, og dermed blev Grundskyld indført som Grundlag for en Statsbeskatning. Statsbeskatningen, som den Gang blev gennemført, betød jo imidlertid ikke noget nævneværdigt pekuniært, og det paapegede jeg ogsaa under Forhandlingerne; det betænkelige var, at man indførte dette Grundlag, for dette vilde give sig ganske anderledes store Udslag i den kommunale Beskatning. Den Forhandling, der den Gang førtes om Statsskatte loven, førte, som sagt, ikke til, at dette Forslag ikke blev til Lov, men den førte til, at Venstrepartiet blev betænkeligt, saaledes at den kommunale Skattelov, der var bebudet, ikke blev gennemført. Senere er der jo kommet en ny Regering, og efter at Sagen altsaa havde hvilet et Par Aar, fremlagde den socialdemokratiske Minister, kort efter at Rigsdagen i Fjor var sammenkaldt, det kommunale Skatteforslag. Han har rimeligvis vejret, at der var Penge i Luften; der var flere Skatter at opnaa, og det er jo noget, der passer særdeles godt for det socialdemokratiske Parti. Det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Jensen [Aale]) mente ikke, der var nogen, som i og for sig ønskede flere Skatter. Nej, det kan man maaske give det ærede Medlem Ret i, men naar man stadig vil læsse flere og flere Op gaver over paa Samfundet, maa der ogsaa flere og flere Penge til, og for det socialdemokratiske Parti staar det jo som Idealet, af Samfundet skal paatage sig alt muligt; ja, man viger ikke en Gang tilbage for at handle baade med Fisk og Grøntsager og drive kommunal Vognmandsforretning, her i København f. Eks., selv om det alt sam-